

NLB 942 Ik stao veur Dij in leegte en verdriet

1 Ik stao veur Dij in leeg - te en ver - driet,
vrömd is dien naam, nargens vind ik nog dien we - gen.
Do bis mien God, van - of 't be - gun van tied -
dood is mien lot, hef God gien aan - der ze - gen?
Is God het wal bij wel ik toe - komst zie?
Heer, ik ge - leuf, wao - rum stiets Do mij te - gen?

1. Ik stao veur Dij in leegte en verdriet,
vrömd is dien naam, nargens vind ik nog dien wegen.
Do bis mien God, vanof 't begun van tied –
dood is mien lot, hef God gien aander zegen?
Is God het wal bij wel ik toekomst zie?
Heer, ik geleuf, waarom stiets Do mij tegen?
2. Ik twiefel d'hiele tied van alle kaant,
vast zit ik want ik bin glad alle macht kwiet.
Hef God mien naam opschreven in zien haand,
een redder die agil nooit bij mij vort giet?
Mag ik nog limtig wonen in dien laand,
mag ik met neie ogen Dij ienmaol aanzien?
3. God spreek het woord dat zute troost mij gef,
dat mij bevrijdt en opnemp in dien vrede.
Doe lös de wèrld die gien èende hef,
wil alle liefde an dien mèensch besteden.
Wees toch op 't heden mien bruggie, God, die blef –
Do bis toch zölf de ziel van al mien beden.

oorspr. tekst: H. Oosterhuis
melodie: B. Huijbers
umzet deur: J. Katerberg
bron: Verzameld liedboek p. 834